

Už jsme dlouho zvyklí, český národ se rozhodl, jedni berou složitá opatření jako přirozenou nutnost, jiní, těch je našťásti méně, sáhnoují slova o svobodě, chtějí otevřít Česko, mušky jsou podle nich pro slabochy, v tajemném věru žádného soupeře nevidí a někdy se mu i vysmívají. Mají pocit, že všechna ta nařízení jsou jakýmsi spiknutím snad až podle receptu Orwellského výkladu monopolu pravdy. A ti, co se i při této příležitosti tlačí na pódium a sápadají po mikrofonu, se určitě unášejí moudrostí vizionáře Andy Warhola, že si – každý jednou užije svých patnáct minut slávy. První jsou trpěliví, zrádnost covidu-19 třeba i poznali, druzí nedočkaví, varovná čísla berou jako vykalkulovanou hru, a podle nich stejně nic neříkají.

Jedno je jisté – sport je v klinické smrti, jen si to prostě nepřipouštíme. (Všimněme si, jak se nám i posvátná myšlenka odložených olympijských her v Tokiu vzdaluje). Koroner přicházel pomalu, neslyšně, měl výhodu, svět byl v covidovém sevření a mnohé problémy se dostaly úplně na okraj. Opona sportovního divadla spadla a někdy mám pocit, že si stále méně lidí přeje, aby se znovu zvedla.

Přítom to divadlo je tu už od antiky – a nepřipomínejme si jen hollywoodské souboje spřežení, nezapomenutelný závod kvadrid v jedenácti-oscarovém filmu Ben Hur s Charltonem Hestonem, ale také amfiteátr v Pompejích, nejslavnější a nejstarší místo gladiátorských her antického světa. Tyhle příběhy se musely udát, měly nabízet radost, amfiteátry musely růst do nebe, aby jim měly kde rozdávat, byly i scénami příštích hrdinů. Římští císařové dobře věděli, že arény bez diváků jsou mrtvé, nadšený a spokojený ryk byl potvrzením jejich moci.

Sport má nenahraditelné fluidum, mění atmosféru ve společnosti, cinkot medailí dává zapomenout na všední starosti. V lockdownových časech tahle atmosféra chybí, navíc už dlouho český sport žije bez diváků a zdá se, že se tím Češi ani moc netrápí. I když – nedávno jsem jel kolem stadionu Bohemians, jak ti nejnaděšenější říkají – kolem Dolíčku, u zdi byla opřená snad dvacítká žebříků a nahoře na každém z nich jeden stojící fotbalový fanoušek. Liga bez diváků, dovnitř se nesmělo! Že se toho v novém tisíciletí ještě dočkám?! Určitě tihle poblouznění žebříkoví nadšenci budou patřit začas už jen do knihy kuriozit, ale jsou na světě!

Přiznejme, covid-19 bere nejen chuť a čich, ale i touhu po sportu. Vymazal ji důsledně, dělal to trpělivě. Skončily sportovní kroužky, tenisové školičky, z rozvrhů byl od začátku vymazán tělocvik, sport se dostával pod zámek... Tenis ale vždy, když to bylo jen trochu možné, vztyčil hlavu, Evropě a světu ukázal odvahu a sílu, profesionální tenisté měli doma širokou nabídku soutěží, o český organizační recept si volali evropské tenisové federace. Další omezení vše znovu zastavilo, svaz ale bojoval dál, první, druhá, třetí vlna...

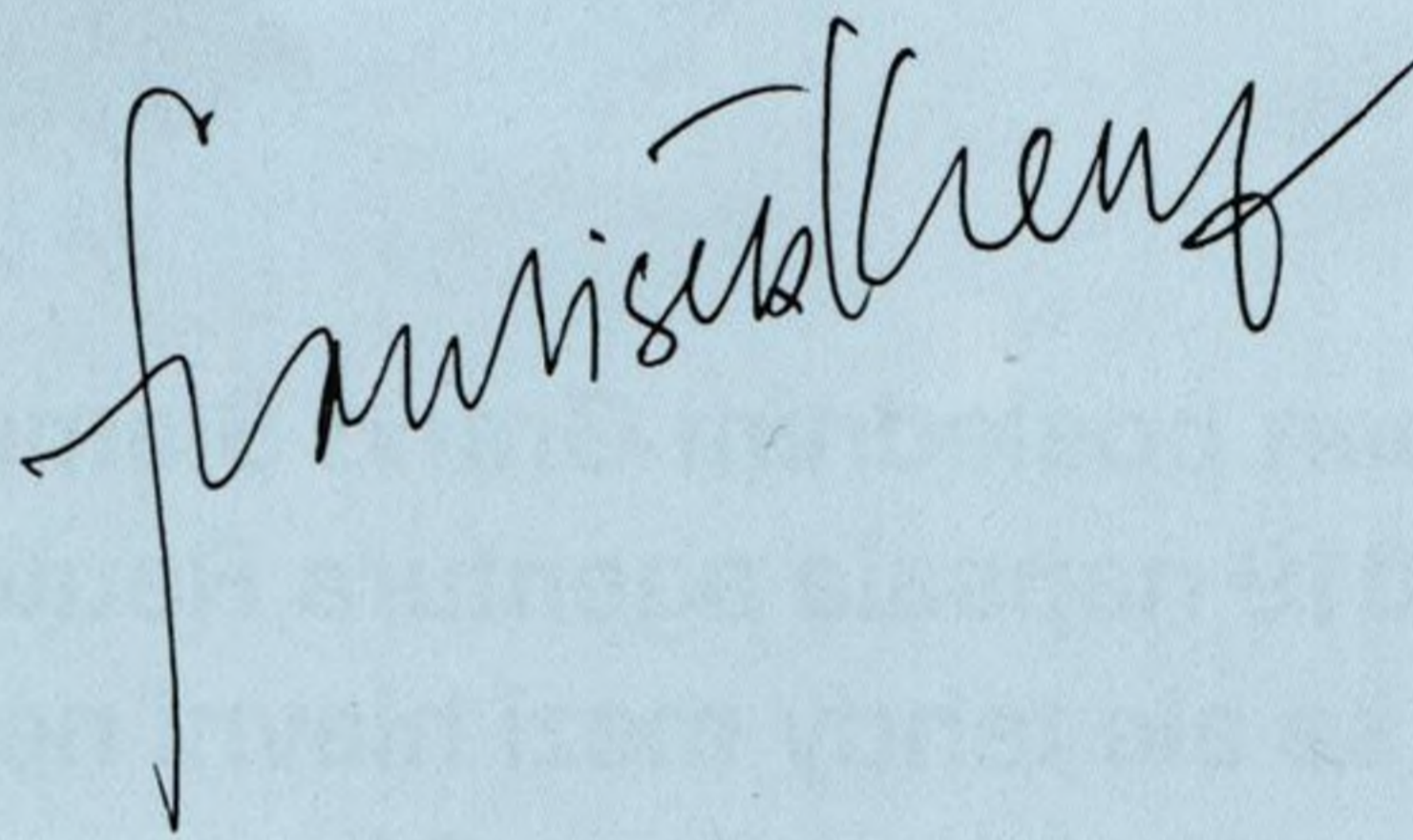
Pořád vzdoroval, navíc dobře věděl, že ztráty mohou být ještě bolestnější. Děti už nemají sport tolik rády, sezení u počítačů je pohodlnější a nutí k prvním životním odříkáním. V době před-

covidové poznávaly, že když chtěly něco dokázat, vždycky to bolelo. Co se změnilo? Radost, kterou jim nabízely první vítězství a podařené údery, nahradily stále důmyslnější počítačové hry a bezduché poflakování po facebooku. Dostat je zpátky se už podařit nemusí.

Přiznejme, jen málo dětí mělo „odvážné“ rodiče, kteří s nimi chodili trénovat do zavřených hal, dávali jim prst na dětské rtíky, o těchto hodinách v potměných halách se mluvit nesmělo. Vím, bylo to špatně, ale bylo to a děti měly svá první tajemství. Ano, kdo měl a má rád tenis, snažil se k němu najít i v časech omezujících nařízení vlastní cestu. Bylo to přes čáru, to Češi umí. Prostě přišel čas, kdy zarputilci poráželi méně odvážné a mnozí rodiče na to neměli. Dříve se navzájem pomlouvali, které z dětí tajně víc trénuje, dnes někteří udávají ředitele a majitele hal, že přes zákaz nechali někoho hrát.

A druhá strana mince? Netrénovalo se, tenisové školičky byly zavřené, nehrály se turnaje. Už jednou jsem napsal, že je mi líto covidem narušené sezony (a nemusí být jediná), mnohé mladé tenisové kariéry dostaly ránu pod pás, po které se už nemusí nadechnout. Problémy se objeví za sedm, osm let, kdy bude dnešním šesti sedmiletým čtrnáct.

Už je to tak, nezbývá nám, než sebrat sílu a seřadit si z očí koronavirový zákal. Nebudme smutní a přidejme do našich životů – naději. Pojďme ji znovu hledat, všem virům navzdory. Žijme s ní, pečujme o ni, udělejme z ní našeho největšího kamaráda. Jen tak budeme mít šanci.

P. S. 1

Tátu Bejlků je málo. Když se nikde nesmělo hrát, vyklidil jednu z pronajatých hal, natáhl do ní síť, dceru Sárku k tréninku přemlouvav nemusel, ta by v ní snad i spala. Vyhrála Pardubickou juniorku, získala v naší anketě titul Talent roku a chtěla by co nejdřív na grandslamové juniorky.

P. S. 2.

Už je to moc a moc dávno, co jsem stavěl kuželky s bratrem ve vyhlášené opavské restauraci Laterna, táta v nich byl mistr, za devítku jsme dostávali korunu a za tu se tehdy dalo něco koupit. Nejen pan Hrabal říkával, že kuželky jsou dobré i proto, že dělají chuť na pivo. Tak je taky můj táta bral. A když se nedávno měl v nebi dozvědět, že podle výzkumu Národní sportovní agentury jsou bowling a kuželky podle atraktivnosti sportů z hlediska jejich aktivního provozování na prvním místě před vším, tak by byl určitě spokojenější. Pane Hniličko, děkuji vám za tátu, ale jen tak mezi čtyřma očima – dobře, že se toho nedočkal. Snad se ani v nebi tyhle výzkumy nečtou...

Z OBSAHU

Veteráni, kterým se stále nechce končit (6–8)

Kaderka: Nafukovačky? Konečně! (Snad...) (9)

Jaké bude jaro mladé tenisové Evropy? (10–11)

Před Australian Open (12–13)

Borna Čorić (14–15)

Tenis na vozíku (16–17)

Příloha: Fiftýn plus (I–XXIV)

Zajímavosti ze světa (18–20)

Stalo se před 35 lety (Pavel Složil) (21)

Můj příběh: Aryna Sabalenková (22–24)

WTA sezona 2021 (26–27)

Za oponou (28–29)

Trenér: Milan Janoušek (30)

Dialog s Michalem Hrdličkou (31–32)

Uzávěrka tohoto čísla byla 28. 1. 2021

Na titulu: TOMÁŠ MACHÁČ si v kvalifikaci vybojoval start na letošním Australian Open

Snímek: ČTS/sport.pics.cz/PAVEL LEBEDA

32. ročník, únor 2021

vydává T/Production, spol. s r. o.

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz

Šéfredaktor Ing. František Kreuz, vedoucí redaktor Mgr. Stanislav Burian. Grafická úprava Studio Franklin, Praha 2. Tisk: Hart Press, s. r. o., Otrokovice. Podávání novinových zásilek povoleno Ředitelstvím poštovní přepravy Praha, č.j. 1646/94 ze dne 25. 7. 1994 a Ředitelstvím pošt Praha, č.j. NP 224/94 ze dne 2. 2. 1994. Podávání novinových zásilek povoleno Českou poštou, s. p., ZSeČ Ústí n. L. ze dne 21. 1. 1998 pod č.j. P-322/98.

Časopis registrován u Ministerstva kultury ČR pod evidenčním č. MK ČR E 5153.

Příjem inzerce: T/Production

tel.: 241 442 398, e-mail: burians@volny.cz.

Objednávky a předplatné i pro Slovensko přijímá Digital-ICT, s.r.o.,

P. O. Box 72

225 72 Praha 025

Telefon – Call centrum: 234 092 851, 840 30 60 90

predplatne@predplatne.cz

www.predplatne.cz

Objednávky a předplatné pro SR přijímá také T/Production, Hudečkova 10, 140 00 Praha 4

tel.: 241 442 398

e-mail: burians@volny.cz

Cena výtisku 45,- Kč, pro předplatitele 33,- Kč
F 5153-ISSN 0862-6766

franklin
TYPOGRAFICKÉ STUDIO

výroba tiskovin,
časopisů a katalogů
Rumunská 28, Praha 2
tel.: 222 510 268

HART PRESS, spol. s r. o.

tř. T. Bati 1574, 765 02 Otrokovice

Tel.: +420 577 926 206-8

Fax: +420 577 925 662

Mobil: +420 737 259 370

E-mail: hartpress@hartpress.cz

Předplatné časopisu vám zajistí mimo subjektů uvedených v tiráži i redakce časopisu Tenis,

tel.: 604 545 555,

e-mail: smidaaak@gmail.com

a T/Production, s r. o.,

e-mail: s.burian@seznam.cz